עצמם, החודש, אם היה כדאי להכניס את הבולדוזר לחצר הממשלה.

בין השואלים היו גם מנהיגי מפא"י רבים. חשבונם היה פשוט: אם הציונים־הכלליים יוכיחו את עצמם בממשלה, יכולים חוגים רחבים להיתפס לרעיון שהם עשויים באמת לשמש אלטרנטיבה לשלטון המפא"י. אלה שהאמינו כי כמה שבועות בשלטון יוכיחו לעיני כל שהצ"כ אינם אלא חבורה של פט־פטנים חסרי־אונים, נאלצו לבדוק מחדש את חשבונם.

רוקח אינו מקל עליהם. הוא הבהיר לח־לוטין שלא יתן להצר את צעדיו, לצמצם את סמכויותיו. יש לצפות שבשבועות הקרובים יהיה ישראל רוקח איש פרובינציאלי במסגרת הקואליציונית.

אולם בסופו של דבר לא יכריעו גורמים אישיים. הנישואים בין מפא"י והציונים־הכ־לליים אינם נישואים של אהבה. אין הם גם נישואים של נוחיות. במקרה הטוב ביותר אלה הם נישואים של חוסר ברירה. מדי חו־דש בחודשו מתעוררת במיטת הכלולות מרי־בה שהיתה צריכה להוביל במישרין לגירו־שים.

אם כי בי. גי. לא הלך עד כה בדרך זו, הרי הסיבה היחידה לכך היא שברור שאחרי גירושים אלה פתוחות לפניו רק שתי דרכים. האחת היא שותפות עם מפ"ם, דבר שבן־גוריון שוב אינו מסוגל לו; השניה כרוכה בתוכנית המונחת במגרתו של טדי קולק, מנה? משרד ראש־הממשלה וראשון "הבחו־רים היפים של בי. גי.".

היתה זאת התוכנית שנדונה בחדרו של בי. גי. לפני שנוצרה הקואליציה הנוכחית, וש־תוצא לפועל בלי ספק יום אחרי מותה. תוכן התוכנית: חיסול או צימצום רוב החרויות הקיימות במדינה, הטלת דיקטטורה מסויגת של דוד בן־גוריון ועוזריו הצעירים, להצלת משק המדינה ובטחונה.

נוער
אבא והנערים

שום דבר לא הבדיל את הנער ממאות הצעירים העוברים בפני דוכן השופט, בבית המשפט לנוער עבריין של חיפה: נמוך, שחרחר, רזה, סרבן ומלא חשד. משהקריא השופט את פרטי־דין, השמיע הנער משאלה מוזרה: "[illegible] לא תגידו לראש העי"ר; לא רוצה שאבא חושי ידע שאני לא הייתי בסדר."

השופט לא ידע מה פשר הדבר, חשב ש־אולי משפחת הצעיר היתה תלויה ברצונו הטוב של ראש העיר, קיבלה תמיכה עירונית כלשהי. אך הסיבה היתה הרבה פחות פרו־זאית: "אני שייך למועדון של אבא חושי," הסביר הנער, כאילו היתה זו סיבה מספקת ומובנת מאליה.

"המועדון של אבא חושי" אינו בנין פאר, עם מיגרשי־טניס ובריכת־שחייה. זהו, לעת־עתה, רק צריף עץ אחד, בכניסה לנמל, מול חורבות העיר הערבית התחתית. במועדון זה מתכנסים, כמה פעמים לשבוע, נערים חיפאים, בני שכונות העוני, אשר אף מוסד אחד לא מצא לנחוץ עד היום לטפל בהם.

רובם הספיקו כבר להקנות לעצמם ה־רגלים מסוכנים של נוער עזוב. תיק משטר־תי נחשב, בחוג זה לדבר רגיל ביותר, כמעט לתעודת־כושר מסויימת.

מים לצמא. לפני כמה חדשים, סילקה העיריה ערמות אבנים מאחד המגרשים. הפכה אותו למגרש משחקים. ראש העיר גייס כמה מדריכים, הטיל עליהם לארגן את נוער השכונה בביתי בריא ומועיל. המדריכים נכנסו לתפקידם, סיפרו לראש העיר, בהת־להבות, על הישגיהם. אבא חושי ביקש לר־אות את הנערים.

"אם הוא רוצה לראות אותנו," היתה ה־תשובה, "שיבוא אלינו בעצמו." אותו שבוע, במסיבת שבת שכונסה במיוחד למטרה זו, בא אבא חושי אל הנערים.

"לכאורה, לא קרה שם כלום," נזכר כעת ראש העיר. "ישבתי שם, לא נאמתי, לא הר־ציתי. מדי פעם היה אחד הנערים ניגש אלי ומשוחח על אשר בלבו."

מאותו זמן הפכו פגישות אלה למסורת. מדי שבועיים, במוצאי שבת, מבקר אבא חושי את הנערים, במועדונם. ביום העצמאות באו אותם הנערים לעזרתו: הם אורגנו בכל רחבי העיר, ליד ברזים שהותקנו במיוחד. הגישו מים לכל האורחים שהצטופפו ברחו־בות. אחרי כל שותה, שטפו את הכוס.

עתה מתכונן אבא חושי לבצוע השלב השני. הוא הצליח לגייס את התקציב (15 אלף לירות) להקמת שלושה צריפים, שיוכלו לספק לנערים בידור (התעסקות חינוכית, משך כל שעות הפנאי שלהם.

אומר ראש העיר: "יתכן כי 15 אלף לירות זה סכום גדול. אבל מוטב להוציא סכום כזה עכשיו, מאשר להוציא סכום גדול פי עשרה להחזקת פושעים בבית סוהר, בעוד שלוש או חמש שנים."

סוף "המגף"

"אילו ידע בעל חנות החותמות עברית, הי חוסך לנו לילות שלמים של נדודי שינה," אמר קצין המשטרה, לאחר ששמע את סיפורו של נער שחרחר וצנום, שעמד חיוור בחקירה.

לידם חייך גבר לבוש בגד חאקי וחבוש כובע נהגים. דוד כהנא, נהג אוטו בקו חולון־תל־אביב, היה הנהג השני, תוך שבוע ימים, שתפס בתחנה המרכזית פושע מבוקש.

משך חדשים נשלחו עשרות מכתבי איום. למקבליהם ניתנו אזהרות חמורות. לאישי מפ"ם ומק"י — על פעילותם המדינית; לבע־לי אולמות — על השכרת אולמותיהם לא־סיפות קומוניסטיות; לחנויות הספרים — על מכירת ספרות רוסית קומוניסטית. על המכתבים היתה חתימה שהפחידה רבים: "המגף השחור". היתה זו חותמת גומי ש־הוזמנה על ידי נער בן שבע עשרה, כותב המכתבים, באחת החנויות בתל אביב, וש־בעליה לא הבין את תכנה, חשב אותה ל־חותמת מועדון ספורט.

מפ"ם ומק"י זכויי. למשטרה, שחשבה כל העת כי מאחורי התחימה פועלת מחתרת רחבה, נתגלתה האמת, עת חשק כהנא לצלצל אל ידידו ברמת גן. הוא סר אל תא הטלפו־נים הצבורי בתחנה המרכזית, נתקל שם בנער משוחח בטלפון שהחזיק פיסת ניר בידו. מאחורי גבו של הנער קרא כהנא את תוכן השיחה, שהיה כתוב בפיתקה: "לכבוד הצירות האמריקאית. הננו מזהירים אתכם כי בנין השגרירות יפוצץ עם בואו של שר החוץ דאלס — חתום: מפ"ם, מק"י." הנהג הזעיק את שוטרי התחנה הסמוכה, שמצאו בתא הטלפונים את הנער. הוא התיפח בבכי, היכה באגרופיו על קירות התא וילל: "רק אל תספרו לאבי, רק אל תספרו לאבי."

הוריי הנער לא ידעו על התעסקות בנם. האב היה מחלק תה בשוק העלייה, נעזר על ידי בנו בעסקו הקטן. כאשר נודע לו על המקרה, כמעט איבד את חושיו מרוב תמהון. "כאן לבטח קרתה טעות, זה לא יכול להיות," אמר לשוטרים.

אבא חושי בחברת ילדי שכונת העוני
"מה? שיבוא אלינו!"

אולם היתה זו עובדה. "המגף השחור" לא היה אחר מאשר יהודה רפאלי, 17, שטען כי שנאתו לקומוניזם דחפה אותו למעשיו. במכ־תבו האחרון אל השגרירות רצה להכניס את מפ"ם ומק"י לבור, חתם בשמן.

כאשר הובא השבוע בפני השופט, היו פניו חיוורות מן הרגיל. הוא הודה באשמה, שמע עוד את בקשת אביו לשלחו לבדיקת רופא עצבים. השופט נעתר לבקשה, דחה את מתן פסק־הדין.

עתונות
יודנ־ריין

בין שאר אמצעי הבטחון בהם נקטו משרד החוץ והמשטרה כדי להגן על גופו של דאלס וחבריו, היתה ההוראה לבלי תת לעתונאים לקרב אליו (פרט למסיבת עתונאים בעמידה, חד־צדדית, עם רדתו של דאלס בלוד). הגימוק: אם ידעו העתונאים את תנועותיו, יוכלו אנשי השמאל שביניהם להודיע על כך למ־תכנני הפעולה הנגדית, להפר את האיפול.

רוב העתונאים קיבלו את הגזירה בחיוך, נהגו מתמרוניו המילוליים של דובר משרד החוץ. מאחר שלא ידעו ממילא איפוא נמצא האורח, לא התרתחו.

"האם הוא ברשימה?" שונה היה מצבם של עתונאי ירושלים. הם ידעו כי האו־רח נמצא באותו רגע במשרדו של ראש הממ־שלה, אולם הם נאלצו "לכסות" את המאורע מחדר־המדרגות.

אחרי דאלס וחבריו עלו במדרגות המכוסות שטיחים כל הצלמים, אולם רק שני עתונאים — שניהם נוצרים. היו אלה שני תותחים בינ־לאומיים, בעלי שם עולמי: הומר ביגארט, רחב־כתפיים ומושקף, הכוכב של ניו־יורק היראלד טריביון, שכיבד את הארץ בביקורו החטוף, ודאנה שמיט, גבוה, רזה ואדום־עור, סופרו האהוד של ניו־יורק טיימס, שכבר בילה כאן זמן מה. כ־15 עתונאים אחרים, מעונינים לא פחות בסיפור, אולם כולם יהודים (אם כי נציגי חוץ ביניהם), בילו את זמן ביקורו של דאלס במשרד בי. גי., בחברת השוער.

לעתונאי שלישי, שנראה חשוב במידה ש־תזכהו בכבוד, רוי אלסטון (דוד קורטנר), צלצלו הביתה, ביקשוהו למהר לבוא למסיבה. כשבא אלסטון, סופרם הממושקף של הטיימס הלונדוני והג'רוזלם פוסט, אחרי מספר דקות, פנה השוער התמים לחבורת העתונאים הרות־חים, ביקש את עצתם: "האם הוא ברשימה?"

ענה אחד מהם בצינעות המתאימה למסיבות: "אם אתה מתכוון לשאול אם הוא גוי, ה־תשובה היא כן!"

אלסטון עלה.

סיפור אמריקאי. שעה שלמעלה הת־פעל דאלס ממספר הצלמים "ממש כמו בניו יורק," ירד משה (מויש) פרלמן, ראש שרותי המודיעין, אל העתונאים הנעלבים, ניסה ל־שכנעם בטענה ש"לא הפסידו שום דבר".

"חוץ מזה," ניחם, "אין למעלה מקום, והלא זה סיפור אמריקאי גרידא."

נתן ביטוי לרגשותיו לפחות כתב־חוץ מקו־מי אחד, שטילגרף לעתונו בבריטניה: "נציגי הניו־יורק טיימס, ההראלד־טריביון והטיימס הגויים, הורשו להיות נוכחים בפגישת בן־גוריון־דאלס. סופרכם (היהודי), נשאר בחוץ. סוף."

אורחים
כפרה בעזרת מסרטה

בשבוע שעבר גברו הסיכויים שפרשת בי־קורו הסודי של אריק ליט (העולם הזה 810), לא תישאר בודדת. אורחים מגרמניה המשיכו להגיע לישראל במסוה זה או אחר.

בניגוד לליט, לא היה כלל בטחון שפאול הארלן היה אוהד יהודים, למרות שהוא הע־מיד פנים כאלה. הארלן, היה בנו של במאי הסרט הגרמני האנטישמי היהודי זיס, שהיה עייות גזעני קטלני של ספרו המצוין של ליאון פויכטונגר. אנשים שזכו לראות את הסרט, קבעו כי היתה זו הסתה גזענית ברורה, שלא נשתמעה לשתי פנים. הגרמנים היו מציגים בדרך כלל את הסרט בארצות הכבושות כ־מבוא לפרעות ביהודים.

פאול הארלן לא עשה כאביו, שמצא את מקומו בעולם הסרטים של גרמניה המזרחית. הוא יצא לפריז, התקשר עם ג'ימס דה־רוס־שילד, מפיק סרטים חובב ממשפחת רוטשילד, שביקר לפני שנה בלוית בתו בישראל.

הארלן הצעיר הסביר לרוטשילד כי בכוונתו להפיק סרט על ישראל והיהדות, כדי לכפר על חטאיו הוא, וחטאי בני עמו. רוטשילד הסכים להעמיד לרשותו את הכסף הדרוש.

טורקי צעיר. אולם כיון שקשה היה לקונסוליה הישראלית להחתים אשרת כניסה על דרכון גרמני, פנה רוטשילד לקונסוליה

(המשך בעמוד 14)

הארץ

הבריטים פתחו באש על ספר מצרי (כותרת בידיעות אחרונות).

א. א., תל־אביב

התסרוקת לא היתה בסדר?

המגף השחור הופיע